

nınagelmisti. 1910'lu yıllarda sebil-çeşme tamir edilmek üzere kısmen söktürülmüş, fakat araya savaş yıllarının girmesi, arkasından da İstanbul sularının evkaftan belediyeye devri üzerine bir daha ilgilenen olmadığından tamamen harap olmak üzere perişan bir duruma girmişti. Ancak 1954 yılında Azapkapı sebil ve çeşmelerinin ihya edilmesi gerçekleştirilmiş ise de tam önünden geçirilen ana trafik yolu yüzünden bu zarif eser çukurda ve ihtişamına yakışmayan bir çevrenin ortasında kalmış, bu arada sebil kadar değerli olan ve onunla bir bütün teşkil eden mektep de yıktırılmıştır.

Azapkapı Meydan Çeşmesi değişik bir plana göre yapılmıştır. Bir cephesi ortada ileri taşkın üç pencere ile sebil ile iki yanında birer çeşme bulunmaktadır. Diğer üç cephe ise sadece düz mermer kaplıdır. 1952-1953'te eski gravürleri ile fotoğraflarına göre ihya edilen alt yüzü işlemeli geniş saçak ahşap bir çatı halinde yükselir. Ortada yüksek kasnaklı bir kubbe ile etrafında sekiz kubbecik sıralanır. Sebilin üstünde de aynı tarzda küçük bir kubbe vardır. Azapkapı sebil-çeşmelerinin en dikkate değer tarafı, esas cephesinde mermer üzerine kazılan kabartma işlemleridir. Bu yüzde hiçbir satır boş kalmayacak şekilde zengin dal kıvrımları, çeşitli çiçekler, staktitler, çanaklardan çıkan fidanlar ve meyvelerle çok zengin fakat zarif biçimde bezenmiştir. Bu taş bezemenin arasında uzun kitâbe metinleri de yer alır. Sebillerin tunç şebekeleri de mermer işlemeye uygun biçimde dökülmüştür. Azapkapı Sebili'nin taş tezyinatı, klasik devir Türk sanatının sadeliğine aykırı düşecek derecede yüklü olmakla beraber gözü rahatsız etmez. Kullanılan motiflerin aralarında Batı sanatından sız-

mış bazı unsurların da varlığı, Türk sanatında Lâle Devri üslubu olarak adlandırılan yabancılaşma safhasına işaret etmektedir. Ancak bu yabancılaşma klasik Türk zevkine henüz çok aykırı düşmemektedir. Böylece Azapkapı Sâliha Sultan Sebil ve Çeşmesi'ni Türk sanatının bir devrini temsil eden en değerli ve güzel eserlerinden biri olarak görmek mümkündür.

Azapkapı sebil ve çeşmelerinin hemen yanında bulunan ve onların ayrılmaz bir parçasını teşkil eden sıbyan mektebi de benzerleri arasında sanat değeri en yüksek olanlarından biri idi. Altında vakıf dükkânları bulunduğu için üst katı işgal eden mektep, muntazam taş ve tuğla sıraları halinde yapılmıştı. İçinde dersane kapısı üstünde yer alan manzum kitâbesinde 1146 (1733-34) tarihinde yaptırıldığı bildiriliyordu. Çeşmeye bakan tarafında üç kemerli bir cihannümâ bulunan esas ders odası kâğır bir tonozla örtülü idi. Bu odanın alçı süslemeli bir ocağı ve duvarlarında kabartma tezyinat vardı. Bu güzel sıbyan mektebinin 1957 yılında yıktırılması sanat tarihi bakımından bir kayıp olduktan başka yanındaki sebil-çeşmenin yalnız bırakılması ile de bu küçük manzumenin bütünlüğü bozulmuştur.

BİBLİYOGRAFYA :

Halil Ethem [Eldem], *Camilerimiz*, İstanbul 1932, s. 68-69, rs. 51, 53; İzzet Kumbaraclar, *İstanbul Sebilleri*, İstanbul 1938, s. 35; Konyalı, *İstanbul Âbideleri*, s. 13-14; *Azapkapı Çeşmesi* (Sular İdaresi neşriyatı), İstanbul 1954; Naci Yüngül, *Taksim Suyu Tesisleri*, İstanbul 1957; Semavi Eyice, "İstanbul'un Ortadan Kalkan Bazı Tarihi Eserleri, IV", *TED*, XII (1981-82), s. 847-852.

SEMÂVİ EYİCE

ÂZÂT

(آزاد)

"Kendi benlik ve sıfatlarından fâni olmuş" anlamında bir tasavvuf terimi.

Farsça'da "hür, kurtulmuş, serbest, başına buyruk" mânasına gelir. Tasavvuf'ta **sâlik***'in benliğinden ve sıfatlarından fâni olup Hakk'ın zât ve sıfatlarıyla bekâ bulduğu mahviyet makamı için kullanılan bir terimdir.

İnsan neye gönül verirse onun kulu olur. Ârifler Allah'tan başkasına gönül vermediklerinden O'ndan başkasının kulu olmaktan (nikku'l-ağyâr, nikku'l-esbâb) âzat olmuşlardır. Gerçek hürriyet kâmil

mânadaki kulluktur. Allah'a tam anlamıyla kul olan, O'ndan başkasına kul olmaktan kurtulur, âzat olur. Bu bakımdan maddî ve süflî arzuların köleleştirmediği kimselere de âzat denilmiştir.

Âzat olmayı dinî sorumluluklardan kurtulmak mânasında anlayanlar da olmuştur. Cüneyd-i Bağdâdî, bazı kişilerin kendilerinden dinî tekliflerin düştüğü bir dereceye ulaştıklarını iddia ettiklerini, ancak zina ve hırsızlık yapanların bu tür sözler söyleyenlerden daha iyi durumda bulduklarını ifade etmiştir. Öte yandan nefsinin kulu olmaktan kurtulan kimse dinin emir ve yasaklarını külfetle ve zoraki bir şekilde değil hevesle ve zevkle yerine getirir. Onun için bu tür görevlerin külfeti ondan düşer, o da âzat olur (bk. HÜRRIYET; UBÜDİYET).

Kölenin serbest bırakılarak hürriyetine kavuşturulması da Türkçe'de âzat kelimesiyle ifade edilir (bk. KÖLE).

BİBLİYOGRAFYA :

Attâr, *Tezkiretül-evliyâ*², s. 350, 532, 719; Sühreverdî, *Avârifü'l-ma'ârif*, Beyrut 1966, s. 75; İbnü'l-Arabî, *el-Fütûhât*, IV, tür.yer.; Tehânevî, *Keşşâf*, I, 320; II, 1551; M. Fuad Köprülü, "Âzâd", *İA*, II, 83-85. SÜLEYMAN ULUDAĞ

AZÂZİL

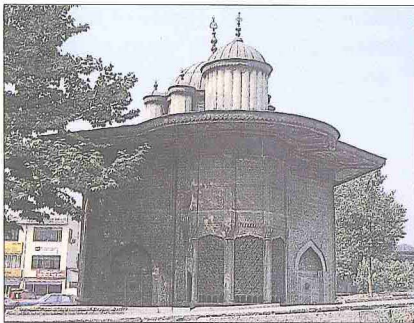
(العزازيل)

İslâmî literatürde şeytan veya iblisin bir diğer adı.

Azâzîl yahudi ve hıristiyan kaynaklarında **azazel**, **azael**, **hazzael** şeklinde geçer. Kur'an'da ve Wensinck'in tasnifini yaptığı hadis eserlerinde bu kelimeye rastlanmaz.

İslâm süfîlerinden Hallâc azâzîli, "hem göklerde hem yerde dâif idi, gökte meleklerle dâilik yapmaktaydı" şeklinde tavsif ederek azâzîlin gökte meleklerle iyilikleri, güzelliikleri gösterdiğini, yerde ise "insanların dâisidir" demekle insanlara çirkinlikleri, kötülükleri öğrettiğini açıklamaktadır. Hallâc'a göre, "İblisin adı onun adından türemiştir; sonradan azâzîl şeklinde değiştirildi". Hallâc'ın görüşü doğrultusunda Kazimirski ile Massignon'un da şeytan yahut iblis şeklinde anladıkları azâzîl, ister istemez cin-melek konusuyla yakından ilgili bulunmaktadır. Muteber hadis kitaplarında bulunmayıp tefsirlerde İbn Abbas'a dayandırılan bazı rivayetlere göre, üreyip çoğalmakla meleklerden ayrılan ve cin-şeytan kümesine giren varlıklar, aslında insanlar gibi iyisi, kötüsü bulunan cinnilerdir. İb-

Azapkapı Çeşmesi ve Sebili - Azapkapı / İstanbul

lis, aslı cin olan (bk. el-Kehf 18/50), ancak meleklerin arasına girip çıkan, Hz. Âdem'e secde meselesinde meleklerin aksine emre itaat etmeyen (bk. el-Bakara 2/34; el-A'râf 7/11; el-Kehf 18/50), böylece onların arasına katılmaktan veya Hz. Âdem'le birlikte bir yeryüzü cenneti olan Aden'de bulunmaktan menedilen (bk. el-A'râf 7/13, 18) bir varlıktır. Onu melek iken sonra itaatsizlik yapmış bir varlık olarak görmek yanlış olur (bk. HÂRÛT ve MÂRÛT). Çünkü melekler itaatsizlik yapmaz, yüce Allah'a isyanda bulunmazlar (bk. et-Tahrîm 66/6). Ancak cinlerden şeytanlaşanlar olduğu gibi cinî şeytan zümresinde iken imana gelenler de bulunabilir. Câhiliye devri Arapları'nda da hayır ve şer ile ilgili cinler hakkında inanışlar vardı. Hz. Peygamber, "resûlü's-sekaleyn" (insan ve cinlerin peygamberi) olması dolayısıyla cinlere Kur'an süreleri öğretip onları müslüman yapmış bir peygamber olarak bilinir. Bu konuda melekler ve er-rûh (bk. el-Meâric 70/4; en-Nebe' 78/38; el-Kadr 97/4) münasebeti de göz önünde bulundurulmalıdır.

Hallâc, kendisine has bir görüşle, azâzîl kelimesindeki aynın, "iblisin gayesinin ululuğu"na, zânın "himmelinin ziyadeliği"ne, elifin "ülfetinin büyüklüğü"ne, ikinci zânın "zühdünün derinliği"ne, yânın "kendi ululuk ve yüksekliğine sığınması"na, lâmin "ıstırap ve imtihanındaki mücadelesi"ne işaret ettiğini ileri sürer. Azâzîl ile iblisi tam bir aynılık içinde gören Hallâc, azâzîlin Âdem'e neden ve ne gibi bir mantıkla secde etmediğini ve böylece Allah tarafından niçin lânetlendiğini açıklamaktadır. Yine Hallâc, iblise azâzîl denmesinin sebebi olarak onun kendi saltanatı içinde "azledilmiş" olmasını da düşünmekte ve onun diğer vasıflarını sıralamaktadır.

İbrânî dilinde **azazel**, "Tanrı'nın kuvvetlendirdiği" anlamına gelir. Azazel hakkındaki en eski yahudi kaynaklı rivayet, mevsuk sayılmayan Enoch (Hanuk: Hz. İdris) kitabında görülmektedir. İnsan türünden olan kızların güzelliğine kapılarak Hermon dağı üzerinde yere inmiş 200 meleğin reisleri arasında onun adı Azael (Enoch, VI, 7) ve Azazel (Enoch, LXIX, 2-4) olarak geçmektedir. Bu, Tevrat'ın Tekvîn kitabının altıncı babında söz konusu edilen "Allah oğulları" kısmı ile ilgilidir. Bu kıssaya göre insan türünden olan kızlar ile birleşmelerinden peyda olan devlerin yeryüzüne saçtıkları kötülükler yüzünden tûfan suları dünyayı kaplamadan önce Allah bu me-

lekleri cezalandırmış, bu arada Azazel'in de ellerini ve ayaklarını büyük meleklerden Rafael'e bağlatarak Dudael'deki bir çukura attırmıştır (Enoch, X, 4-6). Yahudiler arasında mevcut olup İsrâiliyat edebiyatı vasıtasıyla Câhiliye devri Arapları arasında da yayılan, karanlık gecelerde yolculara türlü eziyetler eden sayısız çöl cinlerinden birinin bu Azazel olduğuna dair inanış, muhtemelen bu tahrif edilmiş kıssadan gelmektedir.

Tevrat'ta biri Rab, öteki Azazel'e sunulacak iki keçiden bahsedilmektedir (Levililer, 16/8-10). Bu keçilerden ilki bir kurban iken ikincisinin Azazel'e, İsrâilî-ğulları'nın günahını çöle taşıması, halkı günahlarından temizlemesi için gönderildiği anlaşılmaktadır. Azazel'in burada tabiat üstü ruhanî bir varlık olarak kabul edildiği görülmektedir. Çöl, cinlerin ve ruhanî varlıkların meskeni olarak bilindiğinden (Levililer, 13/21, 17/7), kötülükten onu geldiği yere iade ederek kurtulmak istenmektedir. Dolayısıyla Azazel, Enoch kitabında yeryüzüne indiği, yaptıklarından dolayı lânetli olarak son güne kadar kalmaya mahkûm edildiğinden bahsedilen çöl cini olmalıdır.

BİBLİYOGRAFYA :

Ebû Hanîfe, *el-Fıkhü'l-ekber*, Haydarâbâd 1321, s. 25; Câhiz, *Kitâbü'l-Hayevân*, VI, 193 vd.; Hallâc-ı Mansûr, *Kitâbü't-Tavâsîn* (trc. Yaşar Nuri Öztürk), İstanbul 1976, s. 109-112, 114-118; Zekeriyâ b. Muhammed el-Kazvîni, *'Acâ'ibü'l-ma'hlûkât* (nşr. Wüstenfeld), Göttingen 1848, s. 55-63; Süyûtî, *el-Habâ'ik fi aḥbâri'l-melâ'ik* (nşr. Abdullah es-Sadîk), Kahire, ts. (Matbaatü Dâri't-Te'lîf), s. 56 vd.; V. Kazimirski, *Kitâbü'l-Luğateyni'l-'Arabîyye ve'l-Firanseviyye*, Bulak 1875, s. 300; DB², s. 81; G. Davidson, *A Dictionary of Angels*, London 1967, s. 63-64; Cevad Ali, *el-Mufaşşal*, V, 706 vd.; L. Massignon, *La Passion d'al-Hosayn Ibn Mansour al-Hallâj*, Paris 1975, III, 330; "Angelology", *JE*, I, 583-597; A. Câmî Baykurt, "Azâzîl", *İA*, II, 90; A. J. Sinckin, "İblîs", *a.e.*, V/2, s. 690-692; D. M. Macdonald, "Melâike", *a.e.*, VII, 661-664; A. S. Furat, "Şeytan", *a.e.*, XI, 491-493; T. H. Gaster, "Azazel", *IDB*, I, 325-326; Sh. Ahi, "Azazel", *EJd*, III, 1000-1002; Eb. Nestle, "Azazel", *ERE*, II, 282-283; G. Vajda, "Azâzîl", *EI²* (İng.), I, 811.

SAHİH TUĞ

AZEB

(عزب)

Osmanlı askerî teşkilâtında
kara ve deniz hafif piyadeleri için
kullanılan bir tabir.

Arapça'da "bekâr" mânasına gelen azeb kelimesi, XIV-XVI. yüzyıllarda Bizans, Latin ve İtalyan kaynaklarında "korsan, deniz haydudu" karşılığı kullanıldığı gibi,

Mısır'da şehir muhafazasında görev alan askerî bir grup da bu adla anılmıştır. Anadolu Selçukluları'nda, Akkoyunlular'da ve deniz kuvvetlerine sahip sahil beyliklerinde de azeb askerî sınıfı yer almaktaydı. Meselâ Enverî, Aydınoğlu Umur Bey'in donanmasında azeblerden oluşan piyade kuvvetinin bulunduğunu bildirmektedir (*Düsturnâme*, s. 21, 27, 31, 34).

Osmanlılar'da ise azebler yeniçeri teşkilâtından önce kurulmuş ve hafif okçu olarak orduya katılmıştır. Daha sonraki dönemlerde de öncü kuvvet mahiyetinde savaşa katılan azebler, Türkler arasından ve belirli avâzır* haneleri karşılığında vilâyetlerden kefilli olarak mahalle imamları ve kethüdâları tarafından toplanırdı. Azeb alınacak kimselerin güçlü kuvvetli ve savaşabilecek kabiliyete sahip olması gerekmektedir.

Azebler, kara ve deniz azebleri olmak üzere ikiye ayrılıyorlardı. Kara azebleri XVI. yüzyılın ortalarına doğru kale muhafazasında kullanılmaya başlanmış ve böylece maaşlı bir sınıf haline gelmiştir. Kale azeblerinin mevcudu kalelerin önemine göre değişiyordu. Azebler, yeniçerilerde ve diğer ocaklarda olduğu gibi "orta" adı verilen gruplara ayrılıyor ve her ortanın başında reis, odabaşı ve bayraktar bulunuyordu. Bütün ortaların idaresi de azebler ağası ve kâtibin elinde idi. Azeb ağası azeblerin başkumandanı demektir; kâtip ise azeblerin isimlerini ve tahsisatlarını kaydederd. Eyaletlerdeki azebler beyler beyinin maiyetinde sefere katılırlardı. Kara azebleri, kale muhafızlığından başka zaman zaman köpürücülük ve lağımçılık hizmetlerinde de kullanılmışlardır. Deniz azebleri, görev yaptıkları yerlere göre Tersâne-i Âmire ve donanma azebleri olarak ikiye ayrılıyorlardı. Donanma azeblerinin bölükbaşısı olan reis onların kumanda ve idaresiyle görevliydi ve terfi edince harc-ı hassa reisi (kaptan) olurdu. Reisliğe yükselen bir azeb kaptan olmasa sırasıyla terfi ederek vardiyanbaşı, hünkâr gemisi reisi olur ve Tersâne-i Âmire kethüdâlığına yükseldi. Tersâne-i Âmire hizmetine girince ulûfe* alan azebler zaman zaman yoklamaya tâbi tutulmaktaydılar. XVI. yüzyılın ortalarında 2279 olan deniz azeblerinin mevcudu XVII. yüzyılda giderek azalmış ve 1604-1694 arasında 1588'den 239'a kadar düşmüştür. Deniz azebleri kadırgalarda, paşa gemilerinde, mavnalarında, kalitelerde, top, taş ve at gemilerinde azeb neferi ve reisi olarak bulundukları gibi yelkenci, nöbet-